

Det ærede Medlems Udtalelser berørte jo nærmest det første Affnit i Lovforslaget, men jeg vil benytte Leiligheden til at udtale, at lige som han har ønsket, at Forslaget i det andet Ting maa undergaa nogen Forandring for det første Affnits Bedkommende, vil jeg haabe og ønske, at det ogsaa maa undergaa nogen Forandring for det andet Affnits Bedkommende, navnlig i Henseende til det, der omhandles i § 31. Jeg vil haabe, at det i det andet Ting vil kunne ses tydeligere, end det var paavist i mit Ændringsforslag, som jeg tog tilbage, bedre end jeg kunde faa det gjort klart for dette Ting, hvad der indeholdes i denne Paragraf, thi det er virkelig noget saa farligt, at det vil forrykke det gode Forhold mellem de byggende Kunstnere og dem, de arbejde sammen med. Jeg tror, at det, naar der ikke skal blive et aldeles utaaleligt Forhold mellem dem, er nødvendigt, at denne Paragraf forandres, thi der er her gjort et Forsøg paa, at Kunstnerne skulle kunne tilvende sig noget, som de ikke have udført. Det er nemlig sagt her i Lovforslaget, at selv det Arbejde, de ikke have været med til at udføre, alt det Arbejde der findes i en Bygning, som er opført paa Grundlag af en Kunstners Tegning, skal være Kunstnerens Ejendom. Haandværkeren vil ikke have noget at leve for, naar han har anvendt sin Klid og Dydighed paa at bringe noget godt ind i en Bygning, som Kunstneren ikke har givet ham Anvisning paa, og det saa skal være Kunstnerens Ejendom. Det er vore Haandværkere og Ingeniører for uddannede og dygtige til, der arbejdes for godt dertil i de Sag, vor tekniske Undervisning staar for højt dertil, og Staten anvender saa meget derpaa, at det var Synd, om det skulde blive hæmmet, fordi vore Haandværkere ikke skulle staa som Mænd for det, de have lavet, men Kunstneren skal kaldes Mand for det hele. Det vil være Tilfældet, at man fremtidig vil forbyde en Haandværker og en Ingeniør at udføre det samme Arbejde paa en anden Bygning, som de have udført paa en Bygning paa Grundlag af en Kunstners Tegning. Jeg haaber, at man vil faa Øjet op for dette i det andet Ting.

Ordføreren (G. O. S.): Det vil være for sent at komme nærmere ind paa det ærede Medlems Udtalelse. Jeg skal kun bemærke, at det ærede Medlem har fuldstændig misforstaaet § 31. Der er ikke der Tale om Bemyndelse for andet end Arkitektens originale Bygningstegning, og det er kun Konsekvensen af denne Bemyndelse, som de øvrige Paragraffer gaa ud paa at ordne. Om

overhovedet Bygningstegninger bør beskyttes som Kunst, er et Spørgsmaal, der kan rejse Tvivl om, men det faar det ærede Medlem Albrig ud af vor Ret, thi det er afgjort ved Loven af 1864 om Kunstnerretten, der bleve Bygningstegninger opførte under Kunstarbejder, og de bleve ikke henførte under tekniske Arbejder eller Patentrettigheder. Dermed er den Sag afgjort, og det kan ikke let tænkes, at man kommer bort derfra igen.

Rusning: I Loven af 1864 — det ærede Medlem kom ind paa Detailler, og jeg kan derfor vist ogsaa gøre det — siges det i § 4, at man maa ikke benytte „en andens“ Bygningstegninger „uden hans Samtykke“. Ved Ordene „en andens“ Tegning forstås ikke en Kunstners Tegning, men en andens. Jeg tror ikke, at det er tilfældigt, at disse Ord ere komne til at staa der. Jeg skulde for øvrigt intet have imod, at der i Stedet for stod „en Kunstners“, men det skulde undre mig meget, om Ordene „en andens“ ikke ere blevne valgte med Omhu. Ordet „Kunstner“ kan give Anledning til ejendommelige Forhold. Skulde der komme en RetsSag om noget, der vedkommer dette Affnit, skulde det først afgøres, om Manden var Kunstner; men hvorledes skulde det afgøres? Det er dog ikke nok, at han selv siger, at han er det. Om han ogsaa har Uddannelse i disse specielle Retninger, er det ikke sagt, at han derfor er skabende Kunstner eller kan skabe Kunstværker. Jeg tror, at der virkelig ligger mere i § 31, end den ærede Ordfører vil lægge ind deri. De sidste Ord i Paragraffen sige saa meget, at man maatte hellere undvære dem, thi blive de staaende, kunne de give Anledning til overordenlige Bryderier.

Det. Hansen: Maa jeg blot bemærke, at jeg tror, at den sidste ærede Taler atter gør sig skyldig i en Misforstaaelse af Loven, naar han tror, at for at nogen kan nyde godt af Beskyttelsen af Paragrafferne i andet Affnit, skulde det kunne bevises, at vedkommende er Kunstner, maaste endog en sand Kunstner. Nej, Meningen er simpelthen den, at ligesom man om Ophavsmanden til et literært Værk bruger Ordet Forfatter, saaledes bruger man om Ophavsmanden til et kunstnerisk Arbejde eller om den, der udgiver sig for at have leveret et saadant Arbejde, Ordet Kunstner. Saaledes er Terminologien i Loven, men det har det ærede Medlem misforstaaet, ligesom han har misforstaaet Forholdet i § 31, i Henseende til hvilket jeg kan henholde mig til den ærede Ordfører.